

statere, at Venstre gang på gang har stillet forslag om at reducere kravene til arbejdsgiverne med hensyn til deres forpligtelser på arbejdsmiljøområdet over for medarbejderne, og det vil notorisk betyde flere førtidspensionister.

Når Venstre har et skattestop, hvordan skal udgifterne så finansieres? De mennesker, der må gå på førtidspension på grund af den politik med et ringere arbejdsmiljø, skal vel også have noget at leve for, og hvor kommer de penge fra under et skattestop? Det vil jeg gerne vide.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Da Venstre i sin tid fremsatte sit løfte om et skattestop, tænkte jeg: Fint, det er en ganske udmærket ambition, en ganske udmærket målsætning, og kan vi bare nå dertil, har vi faktisk nået meget.

Men som tiden er gået, må jeg indrømme, at jeg i hvert fald er blevet i tvivl om Venstres skattestop, ikke mindst på baggrund af det, vi har oplevet i kraftvarmeforligsförhandlingerne, som netop forliste på baggrund af Venstres yderst dogmatiske forhold til sit eget skattestop. Senest har vi fået at vide, at nu gælder skattestoppet frem til 2010.

Jeg må indrømme, at jeg synes faktisk, det er absurd, hvis jeg har forstået det rigtigt. I hvert fald sådan som pressen udlægger det, betyder det f.eks., at ingen fradrag kan fjernes. Det vil jo betyde, at skatten indirekte stiger, altså at Venstre f.eks. ikke kan være med til at fjerne fradragsretten for faglige kontingenter for såvel arbejdstagere som arbejdsgivere.

Hvis det er rigtigt, og jeg vil gerne have bekræftet, om det er en rigtig udlægning af Venstres skattestop, så synes jeg, at man binder både sig selv på nuværende tidspunkt og en eventuel ny regering, som vi gerne vil hjælpe til magten, helt utilbørligt i forhold til dels at kunne skaffe de nødvendige forlig, dels at kunne foretage de nødvendige justeringer i skattelovgivningen.

Så er man ikke fleksibel, som man heldigvis er blevet det med barselorloven, hvilket vi hilser med glæde, så er man blevet meget bastant, så bastant, at skattestoppet er blevet en stopklods.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Igen til spørgsmålet om det frie sygehusvalg, som jeg har været inde på efterhånden adskillige gange, og som jeg giver det samme forklaring

på, der er den egentlige og endelige forklaring. Det beløb, der følger med til et andet sygehus, offentligt eller privat, er DRG-taksten. Det er altså ikke 85 pct. Det er DRG-taksten. Det er altså en takst fortsat af det offentlige, af Sundhedsstyrelsen, for, hvad et patientforløb ud fra en given diagnose koster. Det er det beløb, der følger med.

Så kan man vælge private sygehuse og offentlige sygehuse. Private sygehuse kan være billigere, og man får ikke mere med, end det koster. Det kan være, hvis man tager til et privat sygehus i Australien eller USA, at det bliver dyrere, når man tager transporten med, men man kan vælge, og det er jo et frit valg, man har. Men det er svært at forstå, at det skulle være usolidarisk, at almindelige mennesker kan få et beløb med, som dækker betalingen fuldt ud, eller hvis de måske vælger et særlig dyrt sted, dækker det meste af betalingen. At det skulle være usolidarisk i stedet for at stå på en venteliste, har jeg meget svært ved at forstå.

Fru Sonja Mikkelsen taler om dårligt arbejdsmiljø. Jamen jeg tror, man undervurderer, hvad man gør i private virksomheder for at skaffe et godt arbejdsmiljø, og hvordan arbejdsmiljøet står på agendaen, på dagsordenen. Hvad kan vi gøre? Hvordan kan vi forbedre os? Hvordan får vi overhovedet arbejdskraften? Hvordan får vi arbejdskraften? Det er jo det, der står på dagsordenen. Hvad kan vi gøre bedre? Hvad kan vi lære af hinanden? Og min påstand er, at i private virksomheder bruger man endnu flere penge pr. ansat til arbejdsmiljø, end man gør i det offentlige, og det er meget mere fokuserende.

Hr. Jann Sjørnsen spørger til skattestoppet. Jamen det skal tages rimelig bogstaveligt. Det er muligt, man kan konstruere et eksempel, hvor man ændrer et fradrag, men så må det være, fordi nøjagtig den samme personkreds i virkeligheden bliver kompenseret, så der ikke er én krone ekstra til det offentlige. Ellers er det rigtigt, for man kan ikke blot flytte rundt og sige, vi tager fra et fradrag fra en befolkningsgruppe og giver det til en helt anden befolkningsgruppe. Sådan vil det ikke være.

Vi mener i virkeligheden, at man skal give borgerne en rimelig chance for at vurdere, om det, politikerne har sagt, er rigtigt. Problemet i det danske skattesystem er, at der er så mange knapper at dreje på, så mange fradrag at flytte rundt på eller ophæve, at ingen reelt kan beregne, hvor meget de netto betaler i skat fra år til år.